

**Spotkania
Wspólnoty
odbywają się
według
harmonogramu
umieszczonego na
stronie Wspólnoty
w Domu
Diecezjalnym
„Tabor”
ul. Połonińska 25**

Teksty do formacji od 11.09.2025 r.

Poprzedni rok zakończyliśmy spotkaniem z Maryją. Odnowieniem rekolekcji 33. Maryja jest wierną Uczennicą Słowa. Dlatego tradycyjnie zapraszam Was do kroczenia drogą Bożego Słowa. Chcę Was zaprosić do rozważania wokół Listu do Efezjan św. Pawła. Poznawaliśmy już jego listy – list go Galatów i list do Filipian. Przed nami wędrówka ze św. Pawłem. Odkrywajmy razem z nim Kościół Jezusa.

Proszę przeczytać fragment biblijny wyznaczony na dany dzień i w swoim dzienniku pracy duchowej wypisać odpowiedzi na pytania.

Na owocną pracę, błogostawię +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryji.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy

1. Zapisz w kilku zdaniach (3-5) o czym przeczytałeś.
2. Za co chcesz Bogu podziękować po przeczytaniu tej perykopy?
3. Za co chcesz Go przeprosić?
4. O co chcesz Go prosić?
5. Które Jego przymioty przynaglają cię do uwielbienia Boga?
6. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo?
7. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.

Telefon Wspólnoty
☎ 884-315-151

**Struktura
Wspólnoty**
ks. Damian Ziemba
Pasterz
tel. 791-386-047
e-mail: mini-damian@o2.pl

Marcin Zacharski
Lider
tel. 668-451-691
e-mail:
marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło
V-ce lider

Barbara Zacharska
V-ce lider

Dzień	Fragment Ewangelii
Czwartek	Ef 1
Piątek	Ef 2
Sobota	Ef 3
Niedziela	Ef 4
Poniedziałek	Ef 5
Wtorek	Ef 6

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

Czwartek

Chcąc w pełni docenić List do Efezjan, trzeba go czytać na głos. W tym dziele NT przeplatają się ze sobą język modlitwy, kultu i liturgii. Poruszają słuchacza fragmenty, które brzmią jak porywające kazania, i inne, które przypominają majestatyczne hymny. Ten list jest doskonałym tekstem unaoczniającym ścisły związek między tekstami NT a zgromadzeniem kultowym. Nowotestamentowe greckie słowo *ekklesia*, zazwyczaj tłumaczone jako „kościół”, w rzeczywistości znaczy dosłownie „zgromadzenie”. Słowo to często pojawia się w Liście do Efezjan. W odróżnieniu jednak od sposobu jego zastosowania w innych pismach Pawła, w których słowo to często odnosi się do zgromadzeń w prywatnych domach (kościółkach domowych), *ekklesia* w Liście do Efezjan ma zawsze znaczenie zjawiska szerszego niż zgromadzenie lokalne. Ze wszystkich pism Pawła właśnie List do Efezjan jest pismem, które wykazuje największe zainteresowanie Kościołem powszechnym. W Liście do Efezjan Apostoł gorąco zachęca do jedności. Załącznikiem tej jedności powinien być dom, miejsce kształtowania się więzi rodzinnych i, we wczesnym Kościele, fizyczna przestrzeń, gdzie odbywały się spotkania wspólnoty kościelnej. Jedność powinna obejmować różne grupy kulturowe w Kościele; historyczny kontekst Listu do Efezjan prowadzi do szczególnego zainteresowania się przełamywaniem barier między chrześcijanami pochodzenia żydowskiego a chrześcijanami pochodzenia pogańskiego. W tym piśmie zaabsorbowanie sprawą jedności sięga nawet wymiarów kosmicznych: jedność jest dziełem Chrystusa wypełniającego świat mocą zbawienia. Posługując się tak silnie przemawiającymi do wyobraźni obrazami, jak harmonia ciała Chrystusowego i bliski związek, jaki łączy męża i żonę w Chrystusie, List do Efezjan skutecznie wzywa do jedności za pomocą języka, który przemawia do ludzi wszystkich czasów i który ma zastosowanie w różnych sytuacjach. Niezaprzeczalne jest jego znaczenie dla dyskusji ekumenicznych wewnątrz dzisiejszego chrześcijaństwa i dla dialogów między chrześcijaństwem a innymi religiami.

Piątek

Porównując List do Efezjan z innymi listami Pawła, łatwo zauważyć, że nie ma w nim odniesień do spraw określonej wspólnoty, w które obfituje na przykład korespondencja z Koryntianami. Ton listu sprawia wrażenie większego niż w innych listach dystansu między Apostołem a wspólnotą; brakuje też wzmianek o konkretnych członkach wspólnoty i pozdrowień (por. Rz 16) (6,21). Trudno opisać sytuację, która skłoniła do napisania listu. Tradycja rękopiśmienna podtrzymuje wątpliwości, czy adresatami listu byli na pewno Efezjanie: słów „w Efezie” (1,1) brakuje w niektórych starożytnych rękopisach. Adres „do Efezjan” nie był umieszczony w tekście pierwotnym listu; taki napis występuje dopiero w rękopisach z drugiej połowy II w. Trudności związane z ustaleniem, czy pismo było rzeczywiście skierowane do Kościoła w Efezie, pojawiły się w historii chrześcijaństwa wcześniej, już w okresie Ojców Kościoła. Według teorii, która miała wielu zwolenników, List do Efezjan jest pismem okólnym, wysłanym do wielu Kościołów. NT dostarcza innych przykładów takich dokumentów. Pierwszy List Piotra adresowany jest do wielu wspólnot w Azji Mniejszej (1 P 1,1). Apokalipsa św. Jana także wydaje się napisana z myślą o więcej niż jednej wspólnocie kościelnej (Ap 1,4). Jeżeli List do Efezjan miał rzeczywiście dotrzeć do szerokiej rzeszy odbiorców, to taka intencja tłumaczyłaby w pewnym stopniu treść pisma. Brak wzmianek o konkretnych sprawach Kościoła w połączeniu z liturgiczno-katechetycznym stylem doprowadził część biblistów do wniosku, że

pismo może być w rzeczywistości traktatem liturgicznym albo kazaniem, skomponowanym tylko w formie listu. W opinii niektórych interpretatorów pierwsze trzy rozdziały mają ogólny charakter długiego dziękczynienia. Pod wieloma jednak względami List do Efezjan zachowuje zwykłą formę listów Pawłowych. Znajdują się w nim typowe pozdrowienie (1,1-2) i zakończenie z błogosławieństwem (6,21-24). Pojawia się także, chociaż nieco później niż zazwyczaj, typowe podziękowanie za zgodne z wiarą życie wspólnoty (1,15-17). Zgodnie ze schematem innych listów sekcja zawierająca pouczenia etyczne (4,1-6,20) następuje po sekcji doktrynalnej czy teologicznej (1,3-3,21 – chociaż w Liście do Efezjan w sekcji tej zaznacza się silny wpływ form liturgicznych). Tak więc chyba najwłaściwiej byłoby określić to pismo jako list, w którym przede wszystkim znajdują odbicie formy kultu w Kościele. (Por. artykuł na temat listów w Nowym Testamencie.) Świadczy on o znaczeniu rytuałów w procesie kształtowania się przekonań religijnych pierwszych chrześcijan i jako miejsca doświadczenia religijnego. Ponadto, chociaż list nie dostarcza bezpośredniej informacji o problemach wspólnoty, nie można mówić o braku zainteresowania w nim sprawami duszpasterskimi. W obszernych zaleceniach etycznych jest wiele szczegółów, które dają do zrozumienia, że pismo powstało z wielkiej troski o kształt życia codziennego w Kościołach. Poszczególne części Listu do Efezjan łączy wspólny temat jedności. Chcąc zrozumieć, w jaki sposób temat ten łączy pismo w jedną całość, należałoby zacząć od przeczytania całego Listu do Efezjan. Aby w pełni docenić jednak głęboką naturę zawartej w nim refleksji, trzeba następnie dokładnie przestudiować jeden z kluczowych tekstów o „jedności” w Liście do Efezjan, jak na przykład Ef 2,11-22 czy Ef 5,21-33.

Sobota

Chociaż autorstwo listu nie było kwestionowane we wczesnym Kościele, począwszy od XVIII w. większa część dyskusji wśród biblistów na temat Listu do Efezjan dotyczyła problemu jego autentyczności – czy dokument został rzeczywiście napisany przez Pawła Apostoła. Niestety, zaabsorbowanie tą kwestią prowadziło niekiedy do zaniedbania innych ważnych elementów charakteru tekstu. Autorzy, którzy twierdzą, że List do Efezjan jest napisany przez Pawła Apostoła, zakładają, iż pismo powstało w późnej fazie działalności Apostoła, w czasie jego pobytu w więzieniu, prawdopodobnie w Rzymie (por. Dz 28,16-31). Różnice między Listem do Efezjan a innymi listami Pawła tłumaczone są przeważnie zmianami, które nastąpiły w myśli i stylu Apostoła. Autorzy, którzy utrzymują, że List do Efezjan jest pseudoepigrafem, opierają swoją opinię na wielu przesłankach natury językowej, stylistycznej i teologicznej. Za szczególnie istotne uznano istnienie wielu literackich paraleli między Listem do Efezjan a innymi listami w zbiorze pism Pawłowych. Bliskie pokrewieństwo między Listem do Kolosan (uważanym przez część uczonych także za deuteropawłowy) a Listem do Efezjan daje podstawę do przypuszczenia, że autor Listu do Efezjan korzystał z Listu do Kolosan, posługując się jego tekstem albo swoją pamięcią. Uczeń sugerował, że List do Efezjan jest dziełem autora, który należał do pokolenia żyjącego już po śmierci Apostoła i który chciał podtrzymać tradycję Pawłową, postulując tym samym, że posłużył się pseudonimem Pawła jako autora listu rzuca światło na cel pisma. Wydaje się, że większość biblistów uważa dzisiaj List do Efezjan za pismo deuteropawłowe, ale dyskusja trwa nadal. Praktyka pisania pseudoepigrafów, to znaczy pisania w imieniu swojego nauczyciela, aby umożliwić niejako zabranie głosu nauczycielowi w nowej sytuacji, była szeroko rozpowszechniona w starożytnym świecie. Nie ma najmniejszego powodu

uważać takiego postępowania za fałszerstwo czy nadużycie czyjegoś imienia w dzisiejszym znaczeniu tych słów. Wskazówki, że List do Efezjan odzwierciedla nową sytuację w Kościołach Pawłowych w porównaniu z wyzwaniem, których doświadczało pierwsze pokolenie wiernych, interpretowano jako potwierdzające deuteropawłowe autorstwo listu. Na przykład sformułowanie zasad życia domowego (które opierały się na moralnych tradycjach zarządzania domem, znanych zarówno w literaturze żydowskiej, jak i pogańskiej) wskazuje na potrzebę silniejszego niż w listach bezspornie autentycznych podkreślenia domowych struktur władzy (5,21-6,9). Niektórzy uczeni uważają za celową interpretację Listu do Efezjan w świetle istnienia szkoły Pawłowej. Chrześcijaństwo Pawłowe było niewątpliwie przedsięwzięciem wspólnotowym, którym kierował Apostoł, mając do pomocy wielu współpracowników i przywódców lokalnych. Bliskim współpracownikom Pawła mogło się wydawać czymś całkiem naturalnym zastosowanie jego nauki do zmienionych realiów życia Kościoła, które wyłoniły się po śmierci najwcześniejszych świadków i przywódców. Już w czasach NT okazało się, że nauka Apostoła podlega różnym interpretacjom, co doprowadziło do poważnej kontrowersji (2 P 3,15-16).

Niedziela

W przeszłości komentatorzy protestanccy uważali niekiedy, że opieranie się na tradycji w Liście do Efezjan jest oznaką wyłaniania się „wczesnego katolicyzmu”, który usilnie dążył do nadania określonej orędziu statusu nauki normatywnej, do umocnienia struktury i władzy Kościoła, pozostawiając coraz mniej miejsca dla twórczej interpretacji. Dzisiaj jednak większość interpretatorów, lepiej znających uwarunkowania socjologiczne, patrzy na centralną rolę tradycji w Liście do Efezjan w świetle stale rozwijającego się procesu instytucjonalizacji. Na przykład korelacje między Listem do Efezjan a Listem do Kolosan i innymi listami Pawła oraz Dziejami Apostolskimi i Pierwszym Listem Piotra wskazują na fakt, że pierwsze pokolenie chrześcijan zapomniało o początkowym podstawowym korpusie tradycji, który miał być przewodnikiem dla wspólnoty. Przekazanie dziedzictwa nowemu pokoleniu stworzyło potrzebę ochrony, komunikacji i interpretacji uświęconych przez czas najwcześniejszych świadectw. Wydaje się, że w Liście do Efezjan ta potrzeba przejawia się w szczególny sposób w trosce o jedność i w zainteresowaniu tematem eklezjologii. Chociaż List do Efezjan wyraźnie zajmuje się określonymi sprawami i przedstawia swoje własne specyficzne tematy, jest do pewnego stopnia mistrzowską syntezą elementów tradycyjnych. Tradycje liturgiczne, wpływ motywów biblijnych i tematy Pawłowe splatają się ze sobą w tekstach wzywających do jedności w życiu wspólnoty. List do Efezjan nie obfituje w cytaty z Biblii (do wyjątków należą cytaty w 4,8; 5,31), ale zawiera wiele aluzji, świadczących o gruntownej znajomości żydowskiego Pisma Świętego. Pouczenia dotyczące małżeństwa w 5,21-33, na przykład, nawiązują bezpośrednio do Rdz 2,24, gdzie o mężu i żonie pisze się, że stanowią jedno ciało (5,31), ale w tekście znajduje się także aluzja do rytualnego oczyszczenia kobiety przez obmycie wodą, które poprzedza ceremonię zaślubin i które jest tutaj symbolicznie zestawione z chrześcijańskim rytuałem chrztu (5,26-27; Pnp 4,7). Ponadto symbolika małżeństwa zastosowana w Księdze Ozeasza i gdzie indziej, obrazująca związek JHWH z Izraelem, tworzy podstawowy element tła w Ef 5,21-33, gdzie małżeństwo przedstawione jest jako odzwierciedlenie związku między Chrystusem a Kościołem. Jeżeli chodzi o związek między Listem do Efezjan a literaturą żydowską, trzeba także zauważyć, że uczeni badali podobieństwa między językiem listu a językiem pism z Qumran. W Liście do

Efezjan tematy Pawłowe są niekiedy rozszerzone i obejmują idee, które są już osadzone w sytuacji przeniesienia Kościołów Pawłowych w czasy późniejsze, poza pierwsze pokolenie chrześcijan. W Ef 2,11-22, na przykład, Pawłowa wizja jedności między Żydami a poganami w Kościele, poprzedzonej szczególnymi konfliktami w historii, staje się obrazem pojednania pogan i Żydów, przedstawionym w terminach kosmicznych, i środkiem wyrażenia harmonii, którą Chrystus stworzył w Kościele i we wszechświecie. W Liście do Efezjan może brakować przeświadczeń nowych idei, które odkrywamy w Pawłowym Liście do Galatów, gdzie Paweł z wielkim zaangażowaniem broni sprawy przyjęcia pogan do Kościoła bez narzucania im wymagań Prawa żydowskiego, tradycyjnie oddzielających Żydów od pogan. List do Efezjan natomiast bardziej skłania do zastanowienia i do refleksji. Wzywa do harmonii, nawiązując do fundamentów tradycji i przypominając wiernym o doświadczeniach, które doprowadziły ich do Kościoła: o słuchaniu słowa i chrzcie. Członkowie wspólnoty powinni pamiętać: „W Nim także i wy usłyszeliście słowo prawdy, Dobrą Nowinę o waszym zbawieniu. W Nim również uwierzyliście i zostaliście naznaczeni pieczęcią Ducha Świętego, który był obiecany. On jest zadatką naszego dziedzictwa w oczekiwaniu na odkupienie, które nas uczyni własnością [Boga], ku chwale Jego majestatu” (1,13-14).

Poniedziałek

Ci, którzy twierdzą, że List do Efezjan napisał Paweł, uważają, że Listy do Kolosan i do Efezjan powstały mniej więcej w tym samym czasie, pod koniec działalności Apostoła (ok. 63 r.). Jeżeli jednak List do Efezjan jest pismem deuteropawłowym, to korzystanie przez jego autora z listów autentycznie Pawłowych i z Listu do Kolosan sugeruje, że list został napisany w późnych dziesięcioleciach I w. (80 – 90 r.). Posługiwanie się żydowskim Pismem Świętym i chęć wyjaśnienia związku między Kościołem utworzonym z nawróconych pogan a Izraelem należą do tych przesłanek, które często prowadziły do wniosku, że autor listu był nawróconym Żydem, należącym do jednego z Kościołów założonych przez Pawła. Wydaje się, że pismo było przeznaczone do odczytania w kilku wspólnotach. Na podstawie świadectw rękopiśmiennych nie da się ustalić z wystarczającą dozą pewności, że List do Efezjan był rzeczywiście adresowany do Kościoła w Efezie, ale tradycyjne kojarzenie dokumentu z Efezem może wskazywać na szczególne znaczenie, jakie tamtejszy Kościół miał wśród Kościołów, które otrzymały list. Ścisły związek Listu do Kolosan z Listem do Efezjan prowadził też do konkluzji, że ten drugi był przeznaczony dla wspólnot w Kolosach, Laodycei (por. Kol 4,16) i innych sąsiednich kongregacji w dolinie Likosu oraz w innych miejscowościach w Azji. Omawiając nowe wyzwania, przed którymi stanęły wspólnoty po śmierci Pawła, rozważaliśmy ogólną sytuację Kościoła, mającą wpływ na powstanie Listu do Efezjan. Nie jest wcale łatwo określić, jakie konkretne wydarzenia czy okoliczności w Kościele natchnęły autora listu do tak konsekwentnej pochwały jedności i wezwań do jedności, którą przeniknięty jest cały tekst, ale bibliści najczęściej odwołują się do Ef 2,11-22 w nadziei, że uda im się rzucić światło na uwarunkowania, w jakich żyła ówczesna wspólnota kościelna. Komentatorzy rozumieli niekiedy ów fragment jako naukę skierowaną do nawróconych na chrześcijaństwo pogan, którzy mogli narazić się na wielkie niebezpieczeństwo, odcinając się od swoich żydowskich początków. Wprawdzie nie ma tu żadnej wzmianki o konkretnym konflikcie, ale w całym fragmencie autor przypomina nawróconym poganom o ich oderwaniu od Izraela w przeszłości i ich obecnym statusie współobywateli (2,12.19). Mówiąc o Chrystusie, autor listu przypomina:

„On bowiem jest naszym pokojem. On, który obie części [ludzkości] uczynił jednością, bo zburzył rozdzielający je mur – wrogość” (2,14). Ten tekst jest tak wyrazisty i przekonujący, że przemawia do wielu różnych duszpasterskich sytuacji, od konfliktów międzyosobowych do napięć rasowych i debaty ekumenicznej. Prezentacja urzeczywistnionej jedności między Żydami a poganami jest rzeczywiście znamiennej cechą Listu do Efezjan. O poganach mówi się w nim, że „są współdziedzicami i współczłonkami Ciała, i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez Ewangelię”; to zjednoczenie przedstawione jest jako tajemnica Chrystusa (3,3-6). Autor przypomina im jednocześnie, językiem pojednania, o łaskawym działaniu Boga w Chrystusie, które umożliwiło im stanie się współczłonkami wspólnoty Izraela (2,13-18). Również w cieniu Auschwitz trzeba nieustannie przypominać o żydowskim dziedzictwie wczesnego chrześcijaństwa i o niebezpieczeństwach, jakie pociąga za sobą zapomnienie własnych początków przez chrześcijan nawróconych z pogaństwa. Impulsem do napisania Ef 2,11-22 mogły być napięcia między pogańską większością a żydowską mniejszością w Kościele. Autor chciał może wezwać do zachowania szacunku dla judeochrześcijan i do żydowskich początków. Założywszy, że List do Efezjan pochodzi z okresu 80-90 r., sytuacja w Kościele jest zupełnie inna niż ta, w której Kościół znajdował się za czasów działalności Pawła. Przyjęcie pogan do Kościoła nie jest już przedmiotem sporu. Teraz natomiast trzeba mówić o pogańskiej większości, aby pamiętała o swojej odmienności wobec Izraela i o swym ostatecznym staniu się współdziedzicem obietnic udzielonych Izraelowi. Ponadto kwestia, jak powinni ze sobą współzysztować Żydzi i poganie, może nadal wymagać zastanowienia

Wtorek

Wiele z przedstawionych w Liście do Efezjan idei „uniwersalistycznych” wywarło wielki wpływ na rozwój myśli chrześcijańskiej. Próba opisania, jak Chrystus porządkuje i jednoczy kosmos, prowadzi do centralnego pojęcia wyboru przez Boga: „W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa” (1,4-5). Wśród Ojców Kościoła pogląd, że zbawienie pochodzi wyłącznie od Boga, zrównoważony był ideą, że ludzkość jest wezwana do współdziałania z Bożą inicjatywą. Na przykład Jan Chryzostom rozumiał Ef 1,4-14 jako poświadczenie faktu, że tym, który stwarza świętych, jest Bóg, ale chrześcijanie także muszą trwać w świętości (homilia na temat Listu do Efezjan 13,51); ten sam tekst jednak odegrał ważną rolę w kontrowersyjnej doktrynie Kalwina o predestynacji i w debatach na jej temat. Tendencja do używania języka kosmosu i wieczności widoczna jest także w Ef 1,10, gdzie czytamy o postanowieniu „dla dokonania pełni czasów, aby wszystko na nowo zjednoczyć w Chrystusie jako Głowie: to, co w niebiosach, i to, co na ziemi”. Jak czytamy w konstytucji duszpasterskiej *O Kościele w świecie współczesnym (Gaudium et spes)*, Słowo Boże „weszło w dzieje świata jako człowiek doskonały, wzięło je w siebie i w sobie je streściło. Objawia nam Ono, że Bóg jest miłością (...), a zarazem uczy, że prawem fundamentalnym doskonałości ludzkiej, a w następstwie tego i prawem przekształcania świata, jest nowe przykazanie miłości” (Sobór Watykański II, *Konstytucje. Dekrety. Deklaracje*, tekst polski, Pallottinum, wyd. 3, 1967). Ef 5,21-33 wywarł także znaczący wpływ na chrześcijańską myśl i praktykę. Fakt, że Ignacy Antiocheński powołał się na Ef 5,21-33 w około 110 r., mówi o sile oddziaływania owych wersetów na życie wspólnoty i świadczy o znajomości Listu do Efezjan na wczesnym etapie historii

Kościoła (Ignacy, Ep. ad Pol. 5,1-2). Jest rzeczą interesującą, że w kontekście pouczeń skierowanych do mężów i żon (opartych na rozwiniętej w Liście do Efezjan idei miłości Chrystusa do Kościoła, która znajduje odzwierciedlenie w ludzkiej instytucji małżeństwa, por. Ef 5,25.29) Ignacy wypowiada się także na temat członków wspólnoty żyjących w celibacie, przestrzegając ich, żeby nie chępli się swoją wstrzeźliwością. Powołanie się Ignacego na List do Efezjan wskazuje na fakt, że ludzkie małżeństwo może być nie tylko odzwierciedleniem związku Chrystusa z Kościołem, ale może także funkcjonować jako model chrześcijańskiego zaangażowania, niezależnie od tego, czy dotyczy ono męża i żony, czy też wierzącego, który żyje w celibacie. Ojcowie Kościoła szczególną uwagę zwracali jednak na Ef 5,31-32, gdzie podany jest cytat Rdz 2,24 i gdzie małżeństwo i (lub) jedność między Chrystusem a Kościołem nazwane są „wielką tajemnicą”. Te wersety wyraźnie pojawiały się także w dyskusjach i wydarzeniach, które ostatecznie doprowadziły do uznania małżeństwa za sakrament w tradycji rzymskokatolickiej. Ogólnie mówiąc, spośród wszystkich listów Pawła List do Efezjan wykazuje największe zainteresowanie eklezjologią. Istnieje wiele podobieństw między Listem do Kolosan a Listem do Efezjan, ale w centrum zainteresowania tego pierwszego znajduje się chrystologia, natomiast ten drugi skupia uwagę na eklezjologii. W całym jednak Liście do Efezjan wielokrotnie akcentowany jest ścisły związek między Chrystusem a Kościołem. W okresach, kiedy zainteresowanie ekumenizmem może osłabnąć, to pismo będzie niezachwianie rzucało wyzwanie swoim czytelnikom ideą jednego Kościoła: jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest (4,5).

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęce Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca (3 i 17 września br) w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1).
Zapisy przez formularz na stronie internetowej <https://miriam.rzeszow.pl/modlitwa-wstawiennicza/>
3. W dniu 13.09.2025 r. (sobota) w Kościele Parafialnym pw. św. Judy Tadeusza w Rzeszowie odbędzie się Spotkanie Wspólnot Katolickiej Odnowy w Duchu Świętym – Dzień Jedności, które jest organizowane przez Koordynację Diecezjalną. Plan spotkania: godz. 9.00 rozpoczęcie; godz. 9.40 modlitwa wstawiennicza; godz. 10.00 konferencja; godz. 11.00 Adoracja; godz. 12.00 Anioł Pański; godz. 12.10-13.10 przerwa; godz. 13.10 Eucharystia; godz. 14.30 uwielbienie i dziękczynienie. Zapraszamy do udziału.
4. W dniach 19-21.09.2025 r. (piątek - niedziela) w Domu Rekolekcyjnym bł. Karoliny Kózki, ul. Dębicka 62 (dzielnica Przybyszówka), odbędą się rekolekcje Ojcowska Rana. Warsztaty prowadzi ks. Damian Ziemia wraz z naszą Wspólnotą.
Zapisy na stronie internetowej: <https://domkaroliny.pl/3-edycja-warsztatow-psychologiczno-duchowych-ojcowska-rana/>
5. W dniach 10-12.10.2025 r. (piątek - niedziela) w Domu Rekolekcyjnym bł. Karoliny Kózki, ul. Dębicka 62 (dzielnica Przybyszówka), odbędą się rekolekcje 5 Kluczy oparte na metodzie Neala Lozano. Warsztaty prowadzi ks. Damian Ziemia wraz z

naszą Wspólnotą.

Zapisy na stronie internetowej: <https://domkaroliny.pl/rekolekcje-5-kluczy-odkryj-droge-do-duchowej-wolnosci/>

6. W dniu 11.09.2025 r. (czwartek) w parafii św. Rocha w Rzeszowie o godz. 18.00 odbędzie się Msza Święta z modlitwą o dar potomstwa i o szczęśliwe przyjście dziecka na świat za wstawiennictwem bł. Rodziny Ulmów. Przed mszą świętą o godz. 17.30 prowadzony będzie różaniec przez Wspólnotę Matanoia, po mszy świętej będzie Adoracja.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Intencje za pozostałe osoby omadlamy we własnym zakresie.
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze).
Max. liczba znaków 160 (1SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.

Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.